

8°DIUMENGE DURANT L'ANY –A

No podeu servir a la vegada Déu i el diners.

Els texts d'aquest diumenge evoquen la fe, la confiança com a motor de l'existència del creient. Confiam en Déu, ell és com una bona mare que no pot abandonar el seu fill (primeta lectura),. Quan s'ha fet l'experiència de la salvació, es vol compartir-la a qualsevol preu (salm). Aquesta confiança fa que el creient reposi en Déu, que dóna a l'home tot el que necessita (evangeli)

LA TAULA DE LA PARAULA

Primera lectura Isaïes 49,14-15

La segona part del llibre d'Isaïes va ser escrita versemblantment durant l'exili a Babilònia, quan el poble era enfora de la seva terra, i no hi ha ni rei, ni Temple on alabar Déu. Aleshores es demana si té encara un futur com a Poble de Déu, si el Senyor no l'haurà abandonat: *El Senyor m'ha abandonat ... el Senyor m'ha oblidat...* El profeta en aquest context morós, es farà el portaveu del Senyor, amb paraules que testimonien una infinita tendresa. El Senyor s'identifica amb una mare que, sigui el que sigui el que li arriba, sigui el que sigui el que ha pogut fer el seu fill, no el pot abandonar. Encara més fort, diu Isaïes. Suposant que una mare pugui abandonar el seu fill – el que és ja difícilment concebible- Déu no ho farà mai.

Aquesta és la resposta a les angoixes del Poble. Déu no oblida el seu poble exiliat. Així, doncs, hi ha un futur per a ell. És el principi de l'esperança.

SALM 61

En continuïtat de la paraula d'Isaïes, el salm respon a aquesta esperança. El salmista sap que el Senyor no l'ha abandonat, i vol compartir en aquesta pregària la seva pau retrobada, No es sap res del que ell ha hagut de travessar com a dificultat, però ara, troba el repòs, i Déu no és estrany en aquest nou estat. Com un recer, el Senyor el protegeix ara de tots els atacs exteriors. El salmista ha conegut una experiència de salvació. I n'ha estat tan marcat que ha d'anunciar-ho a tothom: comptau amb ell en tot temps, vosaltres el poble ». Passa sovint a la Bíblia, l'experiència personal s'eixampla a tot el poble, i a tots els pobles.

SEGONA LECTURA 1Cor 4, 1-5

APROFUNDIR AQUESTA PARAULA

Dada la naturaleza de las exhortaciones de 3, 18-23, y especialmente la nota doxológica que las corona, bien podría uno preguntarse por qué Pablo se siente obligado a continuar. Pero la presente sección deja claro que no se ha dicho todo. El malentendido teológico que tienen los corintios respecto al evangelio y la Iglesia, y el papel de sus maestros, ya ha sido tratado. Pero en el fondo de gran parte de esto se halla la actitud de muchos para con el propio Pablo. Esas personas no están simplemente *a favor* de Apolo o de Pedro; están decididamente *en contra* de Pablo. Están rechazando al mismo tiempo su enseñanza y su autoridad.

Esto le presenta a Pablo un auténtico dilema. Por una parte se ve obligado a reafirmar su autoridad: seguir el camino de su evangelio no es algo optativo; pero por otra parte, debe hacer esto sin mellar la fuerza de lo que ha argumentado hasta este punto, especialmente su alegato referente a que el apóstol tiene un papel de servidor.

El primer párrafo (1-5) que leemos este domingo antes de iniciar el tiempo cuaresmal, sienta la pauta haciendo una aplicación del modelo del servidor, y mostrando cómo se relacionaba eso con el trato de ellos con él. Hace un cambio de imágenes, de la labranza a la familia, e insiste en que él es el servidor de Dios y no de ellos; y que ellos no tienen permiso de juzgar al servidor de otro. Mientras continúa el tema del juicio, amplía suavemente la perspectiva para recordarles otra vez el juicio futuro que todos deben experimentar.

• **COMENTARIO AL EVANGELIO: Mateo 6,24-34**

Després de la paraula de Jesús sobre la impossibilitat de servir a dos amos, ve la qüestió essencial de la que tracta aquest passatge de l'Evangelí: La vida, no val més que l'aliment, i el cos més que els vestits? (sobrentès, que s'adquireix amb el diner). Confiau en Déu!

Però aquest passatge pot fer la impressió que nosaltres tindrem automàticament tot el que necessitem, gràcies a Déu? Aquesta impressió dolenta, es realitza quan llegim aquesta predicació de Jesús com una al·legoria en la que nosaltres reemplacem els herois de la Història per nosaltres mateixos. Dit d'una altra manera, els ocells, els lliris del camp som nosaltres i no tindriem res a fer que anar d'aquí i d'allà picotejant com els ocells del cel o deixar-nos estar panxa al sol com els lliris del camp. Però la predicació de Jesús no funciona com una al·legoria sinó com una comparació, com una metàfora que ens diu: quan l'ocell fa el seu ofici d'ocell, viu molt bé. Quan el lliri fa el seu ofici de lliri, viu molt bé. Així, quan l'home fa el seu ofici, la seva tasca d'home... també viu molt bé. I l'ofici de l'home consisteix justament, en acomplir durant tota la seva vida tot el que ell és capaç de fer.